

De Sekte

Lois Blommestein

De Sekte

Copyright © 2022 Lois Blommestein

Uitgever Brave New Books

Omslagontwerp: Lois Blommestein

Cover foto: Adobe Stock

Redactie: Renata Dekker

Foto auteur: Lois Blommestein

ISBN Paperback: 9789-464-652-017

ISBN e-book: 9789-464-652-024

Eerste druk

<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>

Instagram: loisblommestein

Twitter: @Loisblom

www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Dit verhaal heb ik in 2013 geschreven. Ik had een droom en deze was zo duidelijk dat ik het meteen op heb geschreven. Het gevoel wat ik had, wilde ik vasthouden en hier iets mee doen. Inmiddels zijn er meer verhalen verschenen over sektes, maar ik ben nog steeds blij dat ik mijn verhaal heb geschreven. Waarom komt het nu pas uit? Goede vraag. Ik heb er lang mee gewacht, simpel gezegd omdat ik niet zeker was of ik dit verhaal wel wilde delen. Ik hoop dat je het een fijn verhaal vindt om te lezen, ik heb het destijds met veel plezier geschreven.

Proloog

Weurden, vrijdag 8 december 1995

Het geschreeuw ging door merg en been en iedereen die op een kleine afstand stond kon het horen. De muren waren niet dik, het was van een dunne laag cement en het dak was van stro. Het was een klein kamertje en Liann kon geen kant op. Haar armen zaten boven haar hoofd vastgebonden met een stevige ketting. Haar polsen begonnen pijn te doen en te zweren. Ze wist niet hoe lang ze hier was, het was zeker een paar dagen. Haar lichaam was op, vroeg om eten en water. Hoe lang was het geleden dat ze iets had gedronken? Twee, drie dagen? Als ze niet snel iets naar binnen kreeg, was het afgelopen voor haar.

Misschien was dat ook beter.

Ze werd gestraft omdat ze ongehoorzaam was geweest. Omdat ze een eigen wil had en dat werd hier niet getolereerd. Liann had er geen spijt van, ze wilde niets liever dan hier weg gaan en dat was bijna gelukt als ze niet

gesnapt was. Ze dacht dat ze het zorgvuldig had gepland, maar had het anders aan moeten pakken.

Liann was sterk, maar de mannen waren nog krachtiger. Door al het werk wat ze had gedaan, had ze spieren gekweekt. Ze keek naar haar polsen, ze tintelden, het bloed stroomden richting haar armen. Niet aan denken. Ze moest een plan bedenken, iets om uit deze hut te komen.

Liann hoorde stemmen en haar hart bonsde toen ze zijn stem hoorde, de man die haar dit aan had gedaan, die haar hierheen had gelokt en dingen had gedaan waar ze niet meer aan wilde denken.

Hij was de duivel in eigen persoon. Hier noemden ze hem De Baas of Borke.

Ze vocht tegen haar tranen en trok aan de ketting. Ze moest hier weg.

‘Ga je ergens heen?’

Liann keek in zijn ogen en hij glimlachte. Twee andere mannen stonden naast hem, met geweren in hun handen. Ze hadden donkere kleding aan, alsof ze ‘s nachts onzichtbaar

wilden zijn. Ze wilde iets zeggen, maar Borke drukte zijn hand op haar mond.

‘Niets zeggen, alleen maar luisteren. Kun je dat?’

Liann knikte.

‘Mooi. Het heeft me erg veel moeite gekost om je hier te krijgen en jij dacht dat je weg mocht. Zomaar? Ik dacht dat je me wel goed genoeg kende.’

Ze keek hem niet aan, maar naar de grond, ze wilde hem niet aankijken en niet naar hem luisteren. Borke pakte haar gezicht stevig vast.

‘Let je wel op? Want anders moet ik je –’

‘Ja, ik let op.’ Ze had haar zelf respect niet verloren maar keek angstig.

Borke glimlachte. ‘Ik heb je altijd gemogen. Vooral die persoonlijkheid van je.’

‘Baas,’ zei een lijfwacht.

‘Wat?’ sneerde Borke. Hij keek kwaad, wilde niet gestoord worden.

‘We hebben moeilijkheden in laag drie.’

‘Ga er naartoe en regel het. Ik blijf hier bij Liann.’

De lijfwachten verlieten de hut. Liann stond er

nu alleen voor.

‘Hoe lang ben je hier nu? Drie jaar? Waarom heb je er zo lang mee gewacht? Je kon toen nog weg, maar dat deed je niet. Waarom niet?’

Ze had er geen antwoord op. Borke vond het op de één of andere manier leuk om psychologische spelletjes te spelen.

In het begin was alles koek en ei en later leerde Liann hem goed kennen. Wist ze dat hij een monster was.

‘Weet je wat ik ga doen? Ik laat iemand je zusje brengen –’

‘Nee, alsjeblieft. Ik doe alles wat je wilt, maar laat haar met rust.’ Ze begon te huilen. ‘Doe het niet.’ Ze wist wat er ging gebeuren als ze eenmaal hierheen was gebracht. Dat moest ze voorkomen.

‘Vertel mij niet wat ik wel en niet moet doen.’ Hij klonk kwaad.

Liann smeekte nu. ‘Nee, nee. Ik doe alles.’

Borke legde zijn hand om haar keel en kneep.

‘Maak je geen zorgen. Ik laat je haar zien als ze hier is.’ Hij liet haar los en liep weg.

Ze schreeuwde wanhopig tot tranen toe.

1.

Utrecht, zondag 10 december 1995 21:06

Mascha schonk thee in en zette de tv aan. Ze zette het geluid hard, zodat ze geen ander geluid zou horen. Mascha vond het niet prettig om alleen te zijn, ze woonde een jaar op zichzelf en kon maar niet wennen aan het "alleen zijn". Ze was het gewend dat haar zus Liann er was en haar ouders. Ze miste de gesprekken met haar zus, ze konden het altijd over van alles hebben. Ze waren twee handen op een buik. Liann was twee jaar ouder, maar soms leek het alsof Mascha de oudste was.

Liann was erg naïef met sommige dingen, vertrouwde snel mensen. Mascha had dat helemaal niet. Ze wilde iemand goed kennen voor ze iemand vertrouwde of intiem werd.

Mascha maakte zich zorgen om haar zus, ze wist niet waar ze was en dat duurde nu al drie jaar. Ze had van alles geprobeerd, maar niets was gelukt. Liann stond als vermist opgegeven, maar de politie deed weinig om haar te vinden.

Ze hadden de hoop opgegeven en dat kon Mascha niet accepteren. Ze klapte haar laptop open en deed wat ze de afgelopen jaren elke dag deed. Ze speurde de site met vermiste personen af en zocht haar zus. Daar stond het. Liann Celtis, drie jaar vermist, drieëntwintig jaar oud. Laatst gezien in de haven in Rotterdam.

'Ik ga je vinden, zusje.' Ze sloot de laptop af en nam een slok van haar thee. Ze probeerde zich te concentreren op de tv, maar haar gedachten dwaalden al snel af naar Liann. Ze kon het niet loslaten. Ze zuchtte en haalde een hand door haar haren.

Weurden, zondag 10 december 1995 22:12

Borke zat op zijn stoel, met zijn benen op de tafel, tegenover hem zat een lijfwacht. Er lag een radio op tafel. Ze zouden op de hoogte worden gehouden van de ontvoering van Lianns zusje. Ze hadden tot nu toe niks gehoord.

Hij schonk twee glazen whisky in en schoof er

één naar de man.

‘Weet je, Sando, als dit achter de rug is – en alles gaat goed – benoem ik je misschien wel tot tweede man.’

‘Daar proosten we op.’

Borke glimlachte. ‘Proost.’

‘Baas? Baas, ben je daar?’ Iemand sprak in de radio.

Borke pakte zijn speaker. ‘Ja? Zeg het maar.’

‘We zijn er klaar voor. We zien het doel. Herhaal, we zien het doel.’

‘Is de omgeving afgesloten?’

‘Ja, ze kan geen kant op.’

‘Mooi. Breng haar hier, maar maak er geen bloedbad van.’

‘Begrepen.’ De radio zweeg.

‘Wat ben je van plan met die zus?’ vroeg Sando.

Borke dacht na over zijn antwoord. Hij wilde niet meteen zijn plan vertellen. ‘Alles op z’n tijd, m’n vriend.’

‘Hoeveel mensen wil je in je sekte hebben?’

‘Het is geen sekte,’ beet Borke terug. ‘Zo moet je dat niet zeggen. Ik haat dat woord.’

'O, sorry. Gemeenschap.'

Borke dronk zijn glas leeg en vulde het meteen. 'Als ik klaar ben, laat ik het je weten.'

Utrecht, zondag 10 december 1995 22:18

Mascha zette de tv uit en blies de kaarsen uit, zette haar kop thee in de vaatwasser en liep naar de voordeur. Ze had hem al op slot gedaan, maar controleerde het altijd voordat ze naar bed ging. Ze poetste haar tanden en nam een korte douche. Ze bond haar haren vast, trok ondergoed aan en stapte in bed.

Het geluid van auto's en mensen op straat, zorgde ervoor dat ze zich een beetje veilig voelde.

Mascha pakte een boek van het nachtkastje, het ging over een vrouw die ontvoerd was en op eigen kracht haar weg terug had gevonden. Ze was nu bezig met een proces tegen haar ontvoerder.

Mascha wilde dit lezen, zodat ze wist wat ze moesten doen als Liann terug was. Ze begon te lezen, maar stopte halverwege de bladzijde.

Mascha kon zich niet concentreren, legde het boek weg, ze draaide zich om en sloot haar ogen.

Ze was bijna in slaap gevallen toen ze plotseling een vreemd geluid hoorde. Een geluid dat niet van buiten kwam. Mascha zette het lampje aan, ging rechtop zitten, ze voelde dat er iets niet klopte en stapte uit bed. Ze trok een badjas aan en liep de gang in. Mascha hoorde nu niets, maar wist dat ze nog niet kon slapen. Ze klikte het licht aan in de badkamer maar zag niets. 'Stel je niet aan,' zei ze tegen zichzelf.

'Hallo Mascha,' zei iemand achter haar.

Mascha draaide haar slanke lijf om en er stond een lange man voor haar. Hij had zwarte kleding aan en een bivakmuts over zijn hoofd. Mascha zag een pistool in zijn hand.

'Ga geen stomme dingen doen.'

Mascha sloot zich op in de badkamer, ze probeerde rustig te blijven, niet in paniek te raken. Haar handen trilden.

'Mascha, kom op, doe de deur open. Ik weet dat je bang bent, maar we doen je niets.'

‘Ga weg!’

‘Ik ga pas weg als jij meegaat. Doe de deur open.’ De man bonkte op de deur.

Mascha kon geen kant op, er was een smal raampje en daar paste ze nooit doorheen. Ze voelde zich warm worden. Wie was die man en wat wilde hij van haar? Een claustrofobisch gevoel overviel haar, ze probeerde rustig adem te halen. Ze zat gevangen in haar eigen huis.

‘Doe het voor je zus. Doe het voor Liann.’

Mascha verstijfde. Ze wisten het. Ze wisten waar Liann was.

‘Dus,’ zei de man, ‘komt er wat van?’

‘Waar is ze? Wat heb je met haar gedaan?’

Haar stem sloeg over.

‘Doe de deur open, dan kunnen we erover praten.’

‘Denk je dat ik stom ben?’ Ze had een wapen nodig, zodat ze zich kon verdedigen.

‘Nee, maar je hebt tien seconden om de deur te openen voordat ik er gaten in schieten.’ Als waarschuwing schoot hij door de deur. Een kogel ketste af op het bad. Mascha slaakte een gil.

‘Negen, acht, zeven –’

Mascha had geen keus en maakte de deur open, de man richtte het wapen op haar.

‘Kom met je handen boven je hoofd de badkamer uit.’

Mascha deed wat er werd gezegd. ‘Waar is Liann?’

‘Maak je geen zorgen. Je ziet haar snel.’ Hij stond voor haar. ‘Je gaat het volgende doen: je trekt andere kleren aan en gaat zonder tegenstribbelen met me mee.’

‘Waarom zou ik dat doen?’

De man haalde uit, sloeg haar in het gezicht. Ze keek geschrokken op. ‘Ik waarschuw je niet nog een keer.’

Mascha kleepte zich om, terwijl de man in de gang stond. De deur stond op een kier en hij keek naar haar. Mascha schrok toen de man de kamer in liep.

‘Klaar?’

Ze knikte. Hij kwam op haar af, ze pakte het nachtlampje en sloeg hem ermee. Hij viel neer, Mascha stapte over hem heen en rende naar beneden. Ze hoorde gestommel achter haar,

wist dat hij vlakbij was. Opschieten, dacht ze. Ze wilde de deur openen maar werd vanachter vastgepakt. Ze stribbelde tegen en ze vielen op de grond. De man draaide haar op haar buik en pakte haar polsen vast, drukte zijn volle gewicht op haar. Ze kon geen kant op.

‘Laat me los,’ riep ze schichtig.

‘Nee, Mascha. Ik laat je nooit meer los.’

‘Wie ben jij? Hoe weet je hoe ik heet?’

‘Daar kom je gauw genoeg achter.’

Ze kon niet geloven dat dit haar overkwam.

2.

Weurden, zondag 10 december 1995 22:43

‘Ben je nu klaar met janken?’ Borke wilde uithalen en Liann gilde. Haar gezicht zat onder het bloed door de klappen die hij had gegeven. Ze zat in de hoek van de hut met haar knieën opgetrokken, alsof ze zich zo kon verdedigen.

‘Je hebt het er zelf naar gemaakt, Liann. Jij bent degene geweest die aan mijn deur heeft geklopt.’

‘Niet waar.’ Ze klonk schor.

‘Ga je me nu vertellen dat je geen hulp zocht? Dat je met tegenzin naar ons bent gekomen?’

Liann zweeg. Borke glimlachte. Hij had gelijk en dat wist ze. Het maakte niet uit wat ze zei, hij had gelijk over alles. Hij wist dat ze bang voor hem was en dat was maar goed ook.

Het was niet altijd zo tussen hen geweest; in het begin deden ze normaal tegen elkaar, praatten ze met elkaar en lachten bij het kampvuur. Ze vertrouwden elkaar en dat had ze aangetast. Borke haatte zulke mensen, hij

wilde weten of ze te vertrouwen waren of niet. Hij wist nu dat hij zich in Liann had vergist.

Borke pakte een flesje water van de grond en zette het tegen haar mond. Ze weigerde, maar hij drukte het harder tegen haar lippen.

‘Drink, verdomme.’ Hij stopte niet voor ze genoeg had gedronken. Ze verslikte zich en wilde hem wegduwen.

‘Ik weet dat je bang bent en dat neem ik je niet kwalijk. Als ik jou was, zou ik ook bang zijn.’

‘Wat ga je met ons doen?’

‘Ons?’

‘Mijn zusje.’

Borke ging tegenover haar zitten. ‘Dat zal ik je vertellen.’

Kasper keek naar Mascha terwijl ze in de auto zaten. Ze keek hem niet aan gedurende de reis, ze waren er bijna en Kasper pakte zijn radio.

‘Baas?’

De chauffeur vroeg of hij moest stoppen.

‘Nee,’ zei Kasper. ‘Rijd door. Baas, ben je er?’

Het duurde even voor er antwoord werd gegeven. ‘Ja, ik ben er. Waar zijn jullie nu?’

'Drie minuten.'

'Mag ik Mascha even spreken?' vroeg Borke.

'Jazeker.' Hij hield de radio voor haar mond.

'Zeg maar hallo.'

'Hallo.' Kasper glimlachte en zei in de radio:

'Ze had net praatjes genoeg.'

'Je krijgt de groetjes van Liann,' zei Borke.

Mascha's ogen werden groot. Kaspers grijns werd breder. 'Ze zit nu tegenover me. Zeg 's hallo tegen je zus.'

Mascha hoorde iemand hoesten en toen herkende ze haar stem. Zacht, maar het was wel Liann.

'Mascha? Ben je er?'

Mascha begon te huilen, het was overweldigend om haar stem na die jaren te horen en even was ze vergeten dat ze ontvoerd was.

'Ik heb je gezocht. Ik heb je –'

'Dit is allemaal erg ontroerend, maar jullie zien elkaar snel genoeg. Kasper, breng haar naar mijn hut.'

Mascha probeerde rustig te worden nadat het gesprek was afgelopen. Ze keek naar buiten,

terwijl ze over een zandweg reden. Er was geen huis te bekennen in de wijde omtrek. Ze probeerde na te gaan hoelang ze had gereden, zodat ze wist waar ze was. Ze lette op ieder detail. Ze had gelezen dat de vrouw die was ontvoerd dat ook had gedaan en daarmee kon ze de autoriteiten waarschuwen waar ze vast werd gehouden. De man trok zijn bivakmuts van zijn gezicht en ze sloot haar ogen. Ze wilde niet naar zijn gezicht kijken, dan kon ze hem ook niet identificeren. Hij kneep in haar gezicht.

‘Lieverd, je hebt wel andere problemen. Kijk me aan.’ Ze deed het en keek naar de man die haar had ontvoerd. Ze haatte zijn gezicht onmiddellijk.

‘We gaan veel lol beleven, jij en ik.’

Ze trok haar gezicht los en keek naar buiten. Ze zag in de verte een paar hutten en huizen staan. Waar waren ze? De auto stopte en de chauffeur stapte uit.

‘Tijd voor actie.’ Kasper stapte uit, liep om de auto heen en opende het portier. ‘Uitstappen.’ Kasper pakte Mascha bij haar arm vast en trok

haar mee. Ze zag een man voor een hut zitten, ze keken elkaar aan. Hij stapte naar binnen.

‘Ik breng je naar mijn baas,’ zei Kasper.

‘Waar is Liann?’

‘Die zie je snel genoeg. Kom op, lopen.’

Borke veegde het bloed van haar gezicht en gaf haar water. ‘Ik ga nu. Even naar je zus kijken.’

Liann mompelde iets.

‘Wat?’

‘Mag ik mee?’

Borke lachte. ‘Nee, schat. Maar zodra ik klaar ben, neem ik haar mee. Afgesproken?’ Hij streelde haar gezicht en voelde dat ze trilde.

‘Ik zie je zo.’

Hij maakte haar vast aan de kettingen en liep naar buiten. Een lijfwacht liep naar hem toe.

‘Hoelang gaat dit duren?’

‘Wat?’

‘Deze onzin.’

Borke keek hem verward aan. ‘Sorry, wat zei je? Ik denk dat ik je verkeerd heb verstaan.’

‘Sorry, meneer. Het zal niet meer gebeuren.’

‘Heel goed.’ Borke liep naar zijn hut en trof Mascha en Kasper aan. Borke kende Kasper als jongetje, net als zijn ouders. De vader van Kasper zat bij Borke op school, ze werden goede vrienden. Maurits vond het lastig om aan een vrouw te komen, was erg onzeker over zijn uiterlijk, werd ook vaak gepest door klasgenoten. In hun tienertijd waren ze nog steeds bevriend met elkaar, had Borke al een paar keer een vriendin gehad, terwijl Maurits nog altijd vrijgezel was. Toen de ouders van Maurits overleden waren, kreeg hij een grote som met geld. Het was een idee van Borke om zo een gemeenschap ergens buiten alle drukte te beginnen, om zo toch een gezin te stichten, al zou dat met vrouwen zijn die hem in de loop van de jaren hadden afgewezen. Met het geld begonnen ze een afgesloten gebouwencomplex te realiseren waar de gemeenschap werd ondergebracht. Door een goede structuur binnen de gemeenschap aan te brengen, kon hij veel geld verdienen.

Het complex werd omringd door een hekwerk dat hermetisch afgesloten was. De locatie was

redelijk afgelegen.

Borke was licht ontdaan door het verlies van zijn kameraad, maar ondanks het wegvallen van zijn naasten ging Borke ongestoord verder met zijn plannen uitwerken. De moeder van Borke kon zijn plannen niet accepteren en uit schaamte sneed ze haar eigen polsen door. Het schuldgevoel dreef Maurits tot zelfmoord, hij werd later in een rivier gevonden. De zorg voor Kasper nam Borke op zich. Kasper nam in zijn tienertijd een vriendje mee naar de gemeenschap, dat was Sando. Hij wilde wel weten waarom ze hier zo mooi en vrij leefden. Het verhaal ging steeds meer leven, er meldde zich steeds meer vrouwen vrijwillig aan om zo een beter bestaan te krijgen. Al snel wilde Borke de opzet van zijn gemeenschap wijzigen. Zijn plan om drie lagen in de gemeenschap te creëren leek ideaal. Vrouwen die zich te goed voelden kwamen in laag drie terecht en konden daar als slaaf werken en kinderen baren. Hij had een hekel aan zulke vrouwen.

Vrouwen met geld leefden in Laag een en

twee, hun kinderen kregen een relatief mooi leven, gingen naar school en de gezinnen waren gelukkig, zo leek het. Langzaam maar zeker breidde de gemeenschap zich uit.

Mascha zat op een stoel, met haar handen gebonden op haar schoot. Ze keek bang toen ze Borke zag.

‘Hallo Mascha. Ik ben Borke. Sorry dat we je op dit late uur hier naartoe hebben gebracht, maar we hadden geen keus.’

‘Wat wilt u van me?’

‘Laten we rustig beginnen,’ zei Borke en hij keek naar Kasper. ‘Ik hoop dat hij je goed heeft behandeld. Met goed bedoel ik: geen pijn. Heeft hij je pijn gedaan, Mascha?’

Ze leek na te denken over de vraag. ‘Hij heeft me geslagen.’

‘Geslagen. Zo zo,’ zogenaamd bezorgd. ‘Dat moest hij doen omdat je niet luisterde. Toch?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Waar is Liann?’ Borke legde een hand op haar been, waardoor ze verstijfde. ‘O, nu hebben we geen weerwoord meer?’ Hij streelde haar dijbeen.

‘Blijf van me af, klootzak.’

‘Ik maak zelf wel uit of ik je aan mag raken of niet. En ik mag je aanraken.’

‘Nee, dat mag niet.’

‘Ze lijken op elkaar,’ zei Kasper. ‘Dezelfde grote bek.’

‘Wil je ons even alleen laten?’

Kasper vertrok.

‘Zo,’ zei Borke en hij stond op. Hij schonk twee glazen water in. ‘Ik neem aan dat je dorst hebt na je reis.’ Hij gaf haar water en zette het glas weg.

‘Waarom ben ik hier?’

Borke ging tegenover haar zitten. ‘Je wilde bij je zus zijn.’ Het was geen vraag.

‘Niet op deze manier,’ antwoordde ze bot.

Borke glimlachte, dat was slim opgemerkt, hij wist wel dat hij het juiste vlees in handen had. Dat wist hij toen Liann bij hen kwam en haar beter leerde kennen. Slim, mooi, tenger gebouwd, sterk. Perfect. ‘Ik ga je zo naar haar brengen, maar eerst zal ik zeggen waar je bent. Ik snap dat het verwarrend is en dat je bent geschrokken toen we bij je op de stoep stonden. Dat spijt me, maar het kon niet op een

andere manier. Goed, nu dat achter de rug is kan ik je hier wegwijs maken.' Borke laste een pauze in, om de woorden tot haar door te laten dringen.

'We zijn hier een gemeenschap, een hele hechte groep.'

Ze keek hem met dichtgeknepen ogen aan. Borke knikte. 'Ja, Mascha, zo'n groep. Ik heb je hierheen gehaald zodat we je beter leren kennen. Lichamelijk en geestelijk.'

'Vergeet het maar, smeerlap.'

'Je vecht nu nog, maar als je eenmaal van mij bent, zing je een toontje lager.' Hij zag haar vechten tegen de tranen en wist dat het hem zou lukken. 'Welkom bij de sekte.'

Amsterdam, maandag 9 september 2012 09:02

Het licht scheen in de kamer, de lamellen waren niet helemaal dicht. De kamer was klein, maar groot genoeg voor een tweepersoonsbed.

'Langzamer. Ja, zo.' Lena voelde dat ze bijna klaarkwam, terwijl de man in haar zat. Ze

omklemde hem met haar benen, terwijl ze sidderde van genot. 'Lex, langzamer.'

Lex hijgde in haar oor. 'Vind je dat lekker?'

'Ja.' Lena wilde niet praten, ze wilde alleen maar dat Lex deed wat ze zei. Lex kuste haar tepels, terwijl haar lichaam in brand stond, ze voelde dat ze zover was, maar wilde er niet mee stoppen. Dan zou hij vertrekken en waarschijnlijk kwam Lex niet terug zodra hij de deur uit was. Niet dat Lena dat zo erg zou vinden, Lex was voor haar toch geen relatiemateriaal. Het was een aardige man, maar meer ook niet.

'Kan ik weer sneller?'

Lena knikte en hij bewoog sneller. Binnen een paar seconden was het klaar en kroop hijgend van haar af. Ze voelde zijn zweet en verlangde meteen naar een douche, Lena stapte uit bed.

'Wat ga je doen?'

'Douchen. Hoezo, wil je mee?'

Lex bekeek haar en schudde zijn hoofd. 'Ik moet zo naar mijn werk. Zie ik je vanavond weer?'

'Misschien. Ik weet niet hoe laat ik klaar ben.'

‘Hoezo? Je hebt toch een dienstrooster?’

‘Lex,’ zei ze streng, geen zin in een discussie,

‘Ik bel je wel. Oké?’

Lex trok zijn boxer en broek aan. ‘Kijk maar.’

Lena gaf hem een zoen. ‘Ik bel je. Echt.’

Hij knikte. ‘Ga nu maar douchen, voor ik je weer bespring.’

‘Wat ben je toch hopeloos romantisch.’

‘Moet jij nodig zeggen, Leen.’

Lena zuchtte, ze haatte zijn koosnaampje en dat wist hij. Ze stapte onder de douche, liet het warme water over haar lichaam stromen. Het voelde heerlijk, na de seks, om het water te voelen. Ze waste haar haren en scheerde zichzelf, ze keek naar het litteken in haar handpalm en legde het mesje weg. Lena trok een spijkerbroek, een wit shirt en een bruin jasje aan. Ze pakte haar insigne en pistool uit haar kluis en liep naar beneden.

Ze stak een sigaret aan in de auto en reed het pad af. Lena was nu drie maanden officieel rechercheur. Het was anders dan ze had verwacht. Ze wist wel dat het zwaar was, maar dat het zoveel van haar zou vergen, had ze

nooit verwacht.

Lena zette de radio aan, terwijl het nieuws bezig was. Het ging over een cold case: twee vermiste zusjes. Ze hadden geen idee waar ze waren en getuigen ontbraken. Ze wisten dat één van de twee zussen jaren geleden als vermist was opgegeven en nu de tweede ook jaren weg was, kreeg het veel media-aandacht. Op de één of andere manier was Lena geïnteresseerd in de zaak en wilde ze alles weten over die vrouwen.

Ze reed naar het politiebureau, waar er een briefing zou plaatsvinden met alle rechercheurs. Het was een team van tien personen, waar twee vrouwen onderdeel vanuit maakten. In het begin vonden de mannen het moeilijk te accepteren dat er vrouwen als rechercheur werkten, dat ze moordenaars oppakten. Natuurlijk waren er mannen die het nog steeds niet accepteerden, maar daar had Lena geen boodschap aan. Simon was er één van, hij kon het niet hebben dat er vrouwen in het team zaten. Lena had haar auto naast die van hem geparkeerd.

‘Goedemorgen,’ zei Lena.

‘Morgen. Klaar om de slechteriken te pakken?’
Simon stak een sigaret op. ‘Je ziet er goed uit, trouwens.’

‘Bedankt. Jij ook.’ Simon glimlachte, hij was knap en daar was hij zich bewust van. De vrouwen waren dol op zijn uiterlijk, zijn stem en zijn aanwezigheid. Lena had het niet op met zulke mannen, keek daar zo doorheen, ze waren zo zeker van zichzelf dat ze dachten dat ze niks fout konden doen. Lena kende zo’n man en daar wilde ze niks meer mee te maken hebben.

‘Hoe was je weekend?’

‘Waarom ben je geïnteresseerd in mijn weekend?’ vroeg Lena.

‘Mag ik dat niet vragen aan een collega?’

Lena kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Sinds wanneer maak je je druk om mijn weekenden?’
Simon stapte op haar af. ‘We mogen elkaar toch leren kennen, Lena? Dat is toch geen schande?’

Ze glimlachte en gaf hem gelijk. ‘Wat wil je weten?’

'Gewoon. Wat je hebt gedaan.'

'Nou, zaterdag ben ik naar "De Club" geweest en zondag heerlijk uitgeslapen, de krant gelezen en 's avonds naar een film, met Denzil Washington, gekeken.'

'Klinkt spannend. Mijn weekend was ongeveer hetzelfde met veel vrouwen en veel drank.'

'Natuurlijk. Hoe kan het ook anders.' Lena glimlachte, het was typisch iets voor Simon.

'Zullen we naar binnen gaan? Volgens mij wachten ze op ons.'

3.

Weurden, dinsdag 12 december 1995 09:30

Mascha wilde sterk blijven, voor zichzelf en voor Liann. Ze hadden haar nog steeds niet naar Liann gebracht, zoals ze gezegd hadden, Mascha was sinds haar aankomst in Borkes hut gebleven. Ze kon geen kant op met de kettingen rond haar enkels en handen, ze had geprobeerd ze los te maken, maar dat was niet gelukt. Borke had ervoor gezorgd dat ze eten en drinken kreeg.

Borke kwam binnen, maar hij was niet alleen, Mascha was bang voor Kasper, wist dat hij iets van plan was. Ze kon het merken aan zijn lichaamstaal, de manier waarop Kasper naar haar keek.

‘We moeten iets doen,’ zei Borke. ‘We kunnen niet te lang wachten.’

Mascha durfde niets te zeggen, keek alleen toe terwijl ze met elkaar praatten. Ze wilde niet nog een keer geslagen worden, het was niet de eerste keer dat dit was gebeurd.

‘Ik weet het.’ Kasper keek naar Mascha, ze keek weg, maar kon het niet laten om te blijven luisteren. ‘We laten ze elkaar eerst zien. Ik haal Liann wel.’

‘Nee,’ zei Borke. ‘Dat doe ik wel.’ Hij liep de hut uit.

Kasper ging voor Mascha zitten. ‘Ben je bang, Mascha?’

Ze knikte. ‘Wat gaat er met ons gebeuren? Wat ga je doen?’

‘Wat ik ga doen is niet belangrijk. Wat jij gaat doen is wel belangrijk.’

Mascha snapte nog steeds niet wat hij bedoelde, wat ze wel wist was dat ze hier weg moest, samen met Liann. ‘Ik ga helemaal niks doen.’

‘Je vergist je, Mascha.’

‘Mascha!’ Liann rende op haar af en omhelsde haar huilend. Mascha kon niet geloven dat ze echt hier was. Ze omhelsden elkaar.

‘Liann? Ben jij het echt?’

Liann knikte, terwijl ze haar gezicht vastpakte. ‘Ik heb je zo gemist. Ik hou van je. Ik hou zoveel van je.’

‘Ik ook van jou. Wie zijn deze mensen?’

‘Slecht,’ zei Liann.

Mascha keek naar Borke en Kasper, die naar hen keken. Liann richtte zich tot Borke.

‘Mogen we met z’n tweeën praten? Alsjeblieft?’

‘Vooruit dan maar. Drie minuten.’ De mannen lieten hen alleen.

‘Hebben ze je pijn gedaan?’ vroeg Liann.

‘Niet echt. Ik ben hier twee dagen, ik wilde naar je toe. Ik heb je gezocht. De politie zoekt je nog steeds.’

‘Het heeft geen zin. Ik ben hier drie jaar, Mascha. Borke laat me niet gaan en nu heeft hij jou hierheen gebracht. Ze zijn iets van plan, ik weet het zeker.’

‘Wat? Wat zijn ze van plan? Hij had het over een gemeenschap, wat bedoelde hij?’

Liann zuchtte. ‘Het is een sekte. Er zijn drie Lagen –’

‘Stop.’ De mannen waren terug. De vrouwen verstijfden. ‘Ik dacht dat ik duidelijk was.’ Borke pakte Liann vast, trok haar naar zich toe en pakte haar gezicht vast. ‘Of niet?’

‘Ja.’

‘Mooi. Ik geloof dat het wel even genoeg is. Sando blijft een tijdje bij jou.’

Mascha wist niet wat dat betekende, maar ze wist wel dat het geen goed teken was. Liann begon te huilen. ‘Nee, niet doen. Ik doe alles, maar niet –’ Borke haalde uit en Liann viel tegen Mascha.

‘Dat krijg je ervan. Haal Sando,’ zei hij tegen Kasper, ‘en zeg dat hij een klusje heeft.’

‘Ik heb twee hutten voor jullie en Sando gaat met jou mee, Liann. Hij weet wat ik wil en hetzelfde geldt voor Kasper.’

‘Wat gaan ze met ons doen?’ vroeg Mascha, terwijl ze het antwoord al wist. Ze wilde er niet over na denken. Ze wist dat ze moest vechten, dat ze er alles aan moest doen om hen niet hun gang te laten gaan. Ze probeerde zich te herinneren wat ze moest doen om zichzelf te verdedigen. Mascha wist dat ze moest krabben en bijten, zodat ze weg kon komen.

‘Wacht maar af,’ zei Borke, ‘dan merk je het snel genoeg.’

Liann keek naar Mascha en pakte haar hand

vast. Dat deed ze als kind al, als Mascha bang was. Ze steunden elkaar en wisten wat ze aan elkaar hadden.

‘Waarom laat je ons niet gaan?’ vroeg Mascha.

‘Waarom? Waarom wel? Nee, jullie blijven bij ons. Ik heb een plan voor jullie en die gaan we samen uitvoeren.’

‘Wat dan?’

‘Zoals ik al zei: je merkt het snel genoeg.’

Sando en Kasper kwamen terug. Sando klapte in zijn handen. ‘Wie gaat er met mij mee?’

‘Liann gaat met jou mee en Kasper neemt Mascha voor zijn rekening.’

‘En jij dan?’ vroeg Sando.

Borke grijnsde. ‘Mijn tijd komt nog wel. Kom op, neem ze mee.’

Mascha wilde Liann vasthouden toen Sando haar van achteren greep. Hij gaf haar een klap en trok Liann mee. ‘Nee! Blijf van me af!’

Mascha huilde, ze kon niets voor haar zus doen. Kasper maakte haar los, trok haar overeind en pakte haar gezicht vast. ‘Niet huilen, oké? Het is nergens voor nodig om te huilen.’

Mascha kon niet stoppen met huilen, ze wist niet waar Liann was en wat er met haar gebeurde. Borke zei dat hun hut klaar was en dat ze moesten gaan. Kasper trok Mascha mee naar buiten. 'Geen geintjes uithalen. Ik meen het, je bent nu van mij.'

Ze liepen langs huizen en hutten. Mascha zag licht schijnen in de meeste huizen en kon er naar binnen kijken. Ze zag een vrouw op een stoel zitten, terwijl twee kinderen op de grond speelden. Ze vroeg zich af waarom die vrouw hier bleef terwijl de mannen hen hadden ontvoerd. Ze kon zich niet voorstellen dat ze hier vrijwillig was.

'Doorlopen.' Ze kwamen bij een trap, Mascha twijfelde maar Kasper duwde haar. Ze liep naar beneden en zag een hut staan, ze kon geen kant op, Mascha liep naar binnen en Kasper volgde. Er stond een bed, een kast, een eettafel met vier stoelen en een keuken. Het was haar duidelijk wat ze hier deed. Kasper legde zijn handen op haar schouders en zijn hoofd leunde tegen haar nek. 'Je weet het nu.'

'Ik wil dit niet.' Haar stem trilde. 'Ik wil naar

huis.'

'Dit is je huis. Bij mij.'

Ze duwde hem van zich af. 'Blijf van me af.'

Kasper trok haar hardhandig naar zich toe, pakte haar polsen vast. 'Je bent geen partij voor mij en dat weet je best.'

'Doen jullie dit met alle vrouwen?'

Kasper glimlachte. 'Lieverd, je hebt nog niks gezien.'

Amsterdam, maandag 9 september 2012 09:33

De vergaderzaal was een ruime kamer met een lange zwarte tafel en stoelen. Er was een kraantje, een automaat met zoetwaren en een koffieautomaat. De ruimte was afgesloten met glazen deuren en wanden. Om binnen te komen moest je een code invoeren. Lena toetste het nummer in en liep naar binnen.

Aan tafel zat de rest van het team. Lena ging naast Michelle zitten. 'Goedemorgen.'

'Morgen.'

Simon ging tegenover Lena zitten. De kamer was gevuld en iedereen was klaar voor een

briefing. Jacob, één van de rechercheurs nam het woord: 'Goedemorgen allemaal. Fijn dat jullie er zijn. Ik heb een paar punten die we met elkaar gaan doornemen.' Jacob was een man van ongeveer vijftig. Hij deed dit werk twintig jaar. Iedereen had respect voor hem, na alles wat hij had gedaan. Lena wist dat hij veel had gezien, dingen die je het liefste meteen wilde vergeten.

Ze had er niet naar gevraagd, maar ze wist het. Ze hoefde alleen maar naar hem te kijken.

'Theo en Michelle zijn bezig met een zaak, een overval. Hoe verloopt die?' Hij richtte zich tot Michelle, een blonde vrouw.

'De overval vond plaats in een juwelierszaak aan de Nevelkade. Meneer Isaak wilde de winkel afsluiten toen er twee gewapende mannen hem overvielen. Ze namen het geld uit de kluis mee en gingen er weer vandoor. Meneer Isaak raakte niet gewond, maar was uiteraard wel geschrokken. Gelukkig is de winkel voorzien van camera's en die beelden nemen we door. We zijn bezig met het sporenonderzoek en wachten op het resultaat.'

‘Jullie redden het verder?’

‘Ja, meneer.’

‘Goed. Eens even kijken. Peter, hoe zit het met die verdwijning van dat meisje: Julie Dons. Daar was je toch mee bezig?’

Een kale man knikte. ‘We hebben iedereen die haar kent ondervraagd, een buurtonderzoek gehouden en we zijn haar laptop aan het controleren naar eventuele aanwijzingen.’

‘Heb je enig idee waar ze zich kan bevinden?’

‘Volgens haar moeder had ze de laatste weken contact met een man,’ zei Peter. ‘We hebben een omschrijving.’

‘Heb je om een tekenaar gevraagd?’

‘Ja, die is op dit moment bezig, zodat iedereen een beschrijving kan krijgen en het kan laten zien.’

‘Laat me weten als je weer iets weet,’ zei Jacob.

‘Simon, ben jij bezig met een zaak?’

‘Op dit moment niet, maar ik vermoed dat daar snel verandering in gaat komen.’

‘Hoezo dat?’

Simon keek naar Lena en weer naar Jacob. ‘Er is altijd wel wat te doen.’